

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117416608/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

udødelige Ro i hver stilnet Sjæl som i et hvidt og bundklart Spejl.

Da Sølvcr holdt med sine Svende for Egenæs, var der saa stille i dem alle, at de uden Aftale stod af Hestene og tøjrede dem i Hvidkløveren ned mod Søen. Og Sølvcr gik alene til Gravens Bred, satte sig i Græsset og stirrede over mod Borgen.

Saa vide havde har faret, saa skrappt havde han redet gennem Floddale og over Bjerge — Dag for Dag til nye Egne —, og dog havde han aldrig set noget nyere eller noget skønnere end denne Borg i Kløverduft og Aftenrøde. Det var som et gyldent Afbillede af alt det kæreste, han havde kendt, det fagreste han havde drømt, et Minde om en halvforglemte Moder, der med eet begyndte at gløde i hans Sjæl.

Efter flere Aars Utroskab mod sit Land og sin Ungdom var han atter vendt hjem til sit eget Hjerter; thi det havde altid boet i disse stille Skove, i disse Markers Ro, i disse stirrende Borgruder. Sølvcr havde tumlet sig i fremmede Slag, berust sig i Sydens Vin og sovet ved fremmede Kvinders sanselige Bryster, og dog følte han, at han alle Dage havde haft sin Vugge, sin Seng og sin Grav i dette milde

Land, hvis Dugg nu trillede i hans lange lyse Haar og fugtede hans Læber med Hjemmets vidunderlige Kys.

Og Sølvør bøjede sin unge Mund mod Fædrelandets gamle Jord, og han skjalv af Ærefrygt for alle sine Minder, der kun havde Rod i denne Jord.

— Sølvør rejste sig og gik frem mod den optrukne Vindebro. Den røde Vaabenkappe flagrede til Side for det skinnende Harnisk, han greb sit Horn og blæste en Hjemkomstfanfare op mod Gros Mure.

Men der kom intet Gensvar, og dog maatte Gro være derinde, og i den røde Aften mødtes hans Længsels Aande med hendes ude over det stille slumrende Vand i Borggraven.

Saa kaldte Sølvør sine Folk til, ogsaa Tage, Gros Sendesvend, og alle blæste de en skingrende Appel, støttet af to dumpe buldrende Trommer.

Endelig vaagnede Vagten af sin Stenro paa Taarnet og raabte dem an. Langsomt kom hans Røst som en Sten, der falder fra Tinden: »Høj! — Hvem der?»

»Hej!» raabte Sølvør. — »Giv Broen ned og luk op!»

»For hvem?»